

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **N. X. H.**, zastoupeného JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph. D., advokátem se sídlem v Klatovech, Zlatnická 78/I, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2004, č. j. 24 Az 398/2003 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 15. 3. 2002, č. j. OAM-1318/VL-20-05-2002, nebyl stěžovateli udělen dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že nedostatek podpisu ředitele odboru azylové a migrační politiky na rozhodnutí správního orgánu, jakož i rozpor v tvrzeném místě vydání a skutečném místě vydání takového rozhodnutí, jsou formálními nedostatky, které vyvolávají nicotnost rozhodnutí. Pokud takový závěr neučinil krajský soud,

dovolává se stěžovatel u Nejvyššího správního soudu jeho opravy, neboť tato absence znamenala pro stěžovatele nejistotu. Stěžovatel dále namítl, že došlo k „změkčování“ jeho odpovědí na otázky správního orgánu a neobjektivnímu posouzení těchto odpovědí, což musí být po prostudování spisu seznatelné. Rovněž poukaz na zprávu MZ USA jako na v podstatě jediný aplikovatelný pramen při posuzování země původu stěžovatele je důkazem o neobjektivnosti přístupu správního orgánu. Správní orgán a soud I. stupně naprosto pominuly skutečnosti, že stěžovatel vlivem tíživých osobních i rodinných poměrů svémocně opustil vojenský útvar v zemi původu. Při podobném jednání by se v České republice vystavoval nebezpečí trestního stíhání. Postavení stěžovatele by se tak po vrácení do země původu zhoršovalo. Stěžovatel se tedy domnívá, že ekonomické důvody jeho žádosti o azyl byly ze strany správního orgánu i soudu I. stupně neúměrně přeceňovány a dále, že nebyly zohledněny eventuální následky opuštění vojenského útvaru. Navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. V dalším odkázal na správní spis a na výpovědi, které učinil stěžovatel v rámci soudního řízení. Poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6 A 709/2001. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 22. 2. 2002 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 5. 3. 2002 byl se stěžovatelem veden, ve vietnamském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že ve Vietnamu neměl práci. Do České republiky ji proto přijel hledat. Dále uvedl, že dezertoval z armády. Na dotaz správního orgánu, zda byla jeho dezerce důvodem pro opuštění země, uvedl, že Vietnam opustil kvůli ekonomickým potížím. Dezerce na opuštění země neměla vliv. Když se stěžovatele správní orgán dotázal, zda měl ve vlasti nějaké problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi, odpověděl, že takové problémy nikdy neměl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejdříve je nutno se vyrovnat se stěžovatelovou námitkou týkající se absence podpisu a jiného místa vydání rozhodnutí správního orgánu, která však již byla zcela zodpovězena krajským soudem v odůvodnění jeho rozhodnutí, na které Nejvyšší správní soud plně odkazuje. Pro úplnost se mu jeví vhodné zdůraznit, že z dikce ust. § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jednoznačně vyplývá, že místo vydání rozhodnutí není podstatnou náležitostí rozhodnutí, proto jeho nesprávné uvedení nezakládá žádnou právní vadu.

Námitku nedostatku podpisu ředitele je třeba rovněž posoudit pohledem ust. § 47 odst. 5 správního řádu, který požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Absence podpisu oprávněné osoby nahrazená pouze otiskem úředního razítka a podpisem za odrážkou „za správnost“ ovšem nezakládá, jak vyplývá i z formulace „vadné rozhodnutí“, nicotnost, ale může samo o sobě založit pouze jeho nezákonnost. Nicotnost totiž způsobují typicky takové vady, které spočívají například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí o odvolání bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Vadu vyskytující se v nyní posuzovaném rozhodnutí nelze pokládat za natolik intenzivní, že by mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této oprávněné osoby. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Nejvyšší správní soud proto zcela ve shodě s krajským soudem konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu není vadným správním aktem a že v poměru ke stěžovateli se jedná o správní akt vydaný správním orgánem, který byl k jeho vydání příslušný.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu, ani v rozhodnutí správního orgánu, neshledal. Krajský soud v Ostravě při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedený soud právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně a stejně tak se rozhodnutí krajského soudu (obdobně jako předcházející rozhodnutí správního orgánu) dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku, a to jak o zamítnutí žádosti o udělení azylu, tak i o nevztažení překážky vycestování na případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že správní orgán se při přezkoumávání žádosti stěžovatele o udělení azylu pečlivě zabýval nejen obecnou situací ve Vietnamu z hlediska podmínek udělení azylu, včetně okolnosti týkající se možného návratu do vlasti, a to na základě podkladů, které citoval ve svém rozhodnutí, ale i konkrétní situací stěžovatele. Pokud poté

rozhodl na základě takto obsáhle provedeného dokazování, soud mu nemohl nic vytknout, jestliže stěžovateli azyl neudělil, obzvláště když sám stěžovatel uvedl jako svůj důvod žádosti o azyl ekonomické potíže a snahu v České republice pracovat. Stejně tak nelze nic vytknout ani soudu, který přezkoumával zákonnost postupu správního orgánu a který žalobu proti jeho rozhodnutí zamítl. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatele na údajné „změkčování“ odpovědí správním orgánem a jejich neobjektivní posouzení, neboť z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgán vedl se stěžovatelem rozhovor objektivně s tím, že jeho snahou bylo úplné zjištění úmyslů, které stěžovatele vedly k opuštění země svého původu, což je plně v souladu s právními předpisy. Z rozhodnutí správního orgánu dále vyplynulo, že tento při posuzování situace ve Vietnamu zohlednil nejen Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za léta 1999 - 2001, ale též informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a České tiskové kanceláře, které jsou součástí spisu. Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o objektivnosti těchto zpráv, na rozdíl od stěžovatele, který je však nikterak nekonkretizuje, proto k těmto pochybnostem Nejvyšší správní soud nepřihlédl. Nejvyšší správní soud naopak konstatuje, že správní orgán dospěl na základě takto podrobně provedeného dokazování k jednoznačnému závěru o situaci v zemi původu stěžovatele, a i to se zohledněním faktu, že stěžovatel ve svých prohlášeních vůbec netvrdil, že by byl pronásledován ve smyslu zákona o azylu.

Z výpovědí stěžovatele rovněž jednoznačně vyplynulo, že poté, co dezertoval z armády, neměl ve Vietnamu žádné problémy, a dále, že toto nebyl důvod podání jeho žádosti o azyl. Veškerá jiná tvrzení, které stěžovatel namítá v kasační stížnosti, proto Nejvyšší správní soud považuje za ryze účelová.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl k vydání takového rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu